

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
meseču. Štane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posamezni listi po
30 vin.

J E Ž

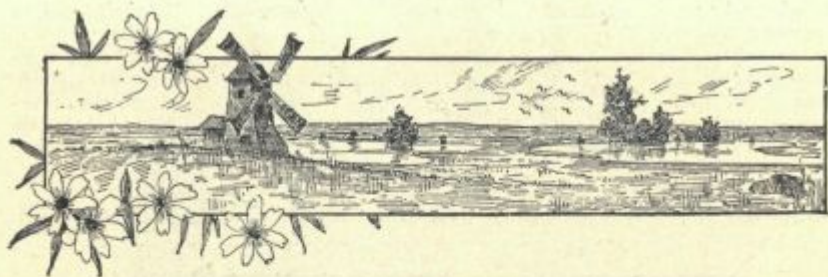
Maročnina naj, se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu, JEŽA'
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

List 16. - V Ljubljani, dne 24. julija 1909. - Leto VII.

Najvažnejše.

„Vzgoja dandanašnjih deklet je pa res skrajno pomanjkljiva. Ko se dekle omoži, niti ne zna ravnati z možem, kadar pride nadelan domov!“

VSE VE.

Moj najboljši prijatelj Zadnik je postal sovražnik žensk. —

Ko sem pred dvema leti zapustil Dunaj, je bil še najrajevalnejši ljubljenelec onih ženskih krogov, v katerih se moški ne dolgočasi. Zadnik je imovit, čeden in zdrav dečko in povrh še neoženjen.

Ko sem ga danes zjutraj obiskal na njegovem razkošno opremljenem samskem stanovanju, našel sem ga zelo slabe volje. Že med vrati sem se hotel obrniti ter oditi, toda skočil je k vratom ter mi zastavil pot:

„Meniš, da sem res tak, kakor se ti dozdevam?“

„Ne vem, če se motim; če se ne motim zdiš se mi kot kandidat za norišnico.“

„Imaš me toraj za blaznega! No, morda se pa res ne motiš. Ko bi ne imel nekoliko upanja, da v kratkem vsled dolzega časa umrem, vpisal bi se že davno v klub samomorilcev.“

„Temu vzrok je gotovo zopet kaka ženska!“

Zadnik srdito brčne naslonjač na katerem je ravnokar sedel, od sebe ter prav parlamentarično zakolne.

„To je toraj tvoj odgovor?“ vprašam.

Nobenega odgovora.

„Toraj pa — zbogom!“

„Ali te vrag moti!“ zakriči ter me sune od vrat. „Misliš, da se človek kaj takega tako lahko izpove. Ni dano vsakemu s svojo lastno roko odgrniti zagrinjalo, ki zakriva njegovo največjo blamažo, pa tudi največjemu svojemu prijatelju, kot si ti, ne.“

Ker svojega prijatelja dokaj dobro poznam, prižgem si mirno eno njegovih izvrstnih smotk, nalijem si kozarček konjaka ter sedem v veliki usnjati naslanjač.

„Imaš me menda res za domišljavega tepčka, prijatelj?“

Jaz mu na to ničesar ne odgovorim in menda tudi odgovora sploh ni pričakoval. — —

Vedno ste mi zavidali srečo, ki sem jo imel pri ženskah in najin prijatelj Brinšek si je napisal kar cel leksikon imen onih žensk, ki so se v enem letu zame vnele, a poznal jih je komaj polovico.“

„No, no!“

„Dovoli, ko ti povem vse, ne boš mi mogel očitati bahavosti. Ali se spominjaš, kolikokrat ste me nadlegovali, da bi vam povedal svojo zvijačo?“

„Kakšno zvijačo?“

„Vraga, kaj imaš res tako slab spomin? — Zvijačo, mislim s katero sem se vselej na tako lehak način iznebil ženske, katere sem se naveličal. Tedaj niste mogli zapopasti, kako mi je bilo mogoče najtesnejše vezi razvozljati. Tedaj vam nisem hotel to povedati, danes lahko govorim. Kadar sem se naveličal kake ženske, pisal sem ji: cenjena gospica ali — gospa.“

„Pač po potrebi, kaj ne?“

„Ne prekinjaj me; toraj: cenjena gospa, ne skušajte se mi več približati ali se celo opravičevati, kajti jaz vem vse!

Vaš smrtno razžaljeni prijatelj.“

„In to je upljivo?“

„Brez dvojbe! — Dame naših krogov imajo vedno po več zvez; tako sem vsaj mislil toliko časa, dokler mi je šlo vse gladko. Vedno pa ni šlo tako! Naenkrat se mi je vse izjalovilo in mislil sem, da se je ves svet zaklel proti meni.“

„Kaj se je s svojo zvijačo nisi mogel odkrižati?“

„Odkrižati! Toda vsaka mi je tako vrnila da me je kar najobčutljivejše z njo zadela. In to ni bilo prijetno! — Vzelo mi je naposled veselje do ljubezni in sploh do življenja! Kajti puščice so postajale goste kakor toča. Nekaj teh puščic ti je tu na razpolago, shranil sem vse zato, da bo bodoči kulturni zgodovinar imel gradivo za opis naše fin de siècle. Tu, pričniva kar od kraja in sodi sam!“

Posegel je previdno, kakor bi se bal, da se ne opeče, s palcem in kazalcem v kopo pisem.

„Aha, to je gospa svetnica iz družega okraja, katero ste vsi častili zaradi nje navidezne nedolžnosti!“

„Zlodej,“ vskliknem začuden toraj tudi to imaš na vesti!?“
Nasmehne se pol zaničljivo pol laskavo ter čita:

„Ljubi moj!

Vi ste bedak! Kateri kavalir se pa skriva za služinčad? Poročnik, s katerim jezdim večkrat na izprehod, je oddaljen sorodnik mojega soproga. Ostane toraj vse v sorodstvu. Glede kiharja S. pa vam povem, da sem mu stala zato model, ker mi je žugal, da se sicer ustrelj. Sicer pa sem tudi hotela s tem pobiti zlobno trditev moje prijateljice Elze, da nimam estetične rasti. Ali veste morebiti še kaj? Jaz sem nasprotnica samomora, kajti življenje je preveč prijetno — tudi brez Vas.“

„Vražja ženska!“ se zasmejem. Prijatelj pa me je jezno pogledal ter vzel v roko drug dokument.

„Sladki moj koštrun!

„Koštrun?“ pripomnim jaz presenečen.

„Mala virtuozinja na klavirju je neizcrpljiva v svojih laskavih priimkih!“

„Ki jih zajema vedno le iz coologije?“

Prijatelj je preslišal mojo opazko ter mirno čital dalje:

„Zakaj si tako nemuzikaličen! Če sem obiskovala slavnega španskega pianista v njegovem hotelu in če sem ga tudi enkrat še le proti jutru zapustila, vendar ne more nihče trditi, da sva delala kaj drugega, kakor igrala čveteroročno. Kar veš še drugega o meni, bilo je vse sama nedolžna igrača.“

„Torej te je varala tudi ta, prijatelj?“

„Hvala za sočutje,“ zamrmra ter čita številko tri:

„Nesramen vohun!

Kakor izprevidim, nemogoče ti je povspeti se na višek svetovnega naziranja odlične pisateljice, kakor tudi ne razumeti vzvišenost ženske duše. — Če tudi si izvohunil, da sem vsprejela od Alfreda znak ljubezni, moti se vendar umazano tvoja fantazija, ako misli, da so najini sestanki nemoralni. Glede tvojega prijatelja Julija pa sem, žal, prekasno izvedela, da je navadni bahač, ki najskrivnejša čvustva ženske narave izkorišča ter jih v krogu svojih njemu vrednih pustolovcev razširja. — Sicer sem se pa že davno uverila, da te nikdar nisem resnično ljubila; nevede sem te rabila le kot model za svoje literarne proizvode. Zdaj si izcrpan! Zdravstvuj!“

„Imenitno! Toraj samo za model! Ubogi don Juan; ta ti jo je pošteno zagodla.“

„Domišljava čarovnica; le brzo kaj družega!“

Prijatelj izvleče iz zbirke pismo pisano na hrapavem papirju velike oblike.

„Ti, tole je pa precej sumljivo pismo! Kaj si tudi ti zašel v spodnje plasti človeške družbe? Pa saj razumem! Tudi tvoj veliki vzor don Juan je ravnal tako.“

„To je mlada operna pevka iz M. ulice. Vrag v ženski podobi, ki me je ljubil nepopisno.“

„Hm! Čitaj torej!“

„Ubogi moj mali tepček!“

„Torej si vendar dospel tako daleč! Naposled bi moral opaziti že slepec. Ali pa morda niti sam nisi prišel na sled in so ti morale šele moje nevoščljive tovarišice odpreti oči? Saj si bil vedno tako ljubezniv, neumen bacek. Moja skromna plačica in neznatni pribolšek, ki sem ga prejemale od tebe, vendar ne moreta zadoščati za razkošne toilete. Stara krevlja z rudečim svilnatim robcem v žepu se pač ne more posebno ponašati z mojo ljubeznijo. Tudi mali dijaček, ki je sicer prav srčkan dečko, se dela vedno tako učenega, da najneumnejše stvari prevaja v latinščino, katere jaz seveda ne razumem in tudi menda ti ne. Vsekako ti je morala tudi pripovedka o glavniku, ki se je našel v sobi našega baritonista, priti pod nos? Toda, ali ne nosijo tudi druge ženske glavnikov? Ali je moral biti baš moj?! Pa saj je dobro! Kdor preveč vé, ga glava boli. Zdaj imaš njo, a ne več mene. Lepa zamena! Gratuliram!

Tvoja bivša zvesta Ema.“

„No, to bi imenoval odkritosrčno! Ta mora imeti veliko spretnost v takih stvareh! Zdaj verujem, da ti je moralo vse to pristuditi ljubezen, ljubi moj; in vendar sem doslej čul le mali odstotek bogatega tvojega zaklada takih pisem. Prosim te, da bi kmalo nadaljeval s takimi podučljivimi predavanji, toda zdaj moram oditi na mali sestanek?“

„Na sestanek?“

„Da, veš kar se tiče mene, imam še vedno precej dober tek do ljubezni!“

„Ubožec! — — — Ali jo jaz poznam?“

„Mislim, da ne! — Toda s tvojim bogatim naslovnikom ženskega znanja je vse mogoče. Danes jo bo spremljala še neka njena prijateljica.“

„Neka njena prijateljica? Ti, tako soparno je postalo tu v sobi, da moram na zrak. Te pa nekoliko pospremim!“

„Oho, ti življenja siti možakar! Pa ne, da bi hotel postati četrti v trozvezi?“

„Fej, kaj pa vender misliš! Moja načela! — — Toda, kje pa imaš sestanek?“

„V U. - restavrantu.“

„V U. - restavrantu? Vraga, tu pa nisem bil že celo večnost! Moram vender zopet enkrat pogledat, kako je kaj tam!“

Pol ure kasneje sta dva zaljubljena parčka roka v roki zapuščala U - restavrant, da si nabereta še več izkušenj o ženski zvestobi.

S.

Pogovor pri telefonu.

„Halo! Kdo tam?“ — „Jaz, tvoja soproga!“ „Oprostite, jaz nisem oženjen!“ — „Ah tako! Potem pa ti nisi ti?“ — „Ne!“ — „Hvala! Sklep!“

Prezgodaj.

Hribolazec (krčmarju): „Na tem mestu se je čul lansko leto petkratni odmev, a letos ne! Kako je to?“

Krčmar: „Odmev se čuje še le od 15. julija dalje!“

Ni več nov.

„Včeraj sem videla Elzo že zopet z novim čestilcem!“

„To ni novi čestilec, tega ima že tri dni!“

Kako daruje.

Žena: „Ljubi mož; kaj si pa želiš za god?“

Mož: „Prav nič; saj veš da nimam denarja!“

ZVONIMIR MASLE:
SELSKI ZVON.

Drevje šumom razprostira
dolge sence za seboj,
svetla sončna luč umira
v daljni dalji za vasjovj.

Vmolknilo je petje ptičev,
tih mrak po dolih spi,
v dalji, sredi gor in gričev,
selski zvon pozvanja mi . .

Ah, kot bi zvonil h pogrebi,
zvon pozvanja žalostno
ah, da le umrla ne bi
mi ljubezen za goró . . .!

ZVONIMIR MASLE:
UČENI OSEL.

Osel ostane pač vedno le osel,
naj ima kakoršenkoli že posel:
tudi če cvetje nesmrtno s Parnasa
zveči in zveči od dolgega časa!

Nezapopadljivo.

„Trgovec Makovec je prišel v konkurz! Da je prišel ta mož
na boben, mi je nezapopadljivo!“

„Ali je toliko prodal?“

„To se razume! Samo jaz sem mu čez dvesto kron dolžan!“

Točno pojasnilo.

Obiskovalec: . . . „Vašega gospoda ni doma? Kdaj pa
navadno prihaja domov?“

Sluga: „Ob navadnih dneh prihaja zelo neredno, kakor
se mu pač zdi; danes utegne pa priti še kasneje, kakor navadno!“

Odkritosrčnost.

„Štirinajst dnij sem bil za vsako delo nezmožen, tako so me pretepli. Zdaj sicer zopet delam, toda prav rad ne!“

Utrink.

Sodba o drugih je ponavadi sodba o sebi.

Izbleknil.

„Gospod doktor, prosim, pridite nocoj k nam na večerjo, da boste imeli priliko seznaniti se z mojo hčerko. To vam povem, podobna je meni na las!“

„Nič ne dě; dati ji boste morali pač nekoliko več dote!“

JANKO OSOJNIK:

ŠALJIVEC IZ PODRAVJA.

ZBIRKA PRIPOVEDEK IZ PODRAVJA NA ŠTAJERSKEM.

19. Marberške sove.

„Zaradi enega samega bika ne bo Marberga konec,“ tako je modroval še isti večer župan Guzl v krčmi v krogu svojih izbranih mož, in možje so pritrjevali. Prišel je nazadnje tudi Šterc, s katerim se je dala zopet spregovoriti pametna beseda. Štercu so porinili pred nos veliko mero vina in kmalu je bil dobre volje kakor navadno ter menil, da njegovega bika ni prav nič škoda, saj je bil suh kakor egiptovska krava. Svetovalec Purcl pa je porabil tudi to priliko za ruvanje proti marberškemu župniku, češ, da ni bikove nesreče kriv nihče drugi ko župnik, ki priganja občino k prenavljanju cerkve. Zadnji čas je že, da ukrene marberška občina nekaj proti temu Kazimiru, če drugega ne, da vloži vsaj prošnjo na škofa, naj jim prestavi župnika nekam drugam, v Marberg pa naj pošlje takega duhovnika, ki bo zadovoljen s staro cerkvijo, dokler ne postavijo Marberžani nove. Purcl bi bil govoril še mnogo zoper župnika, kar ga je zmotil vstopivši policaj Šorfšic.

Šorfšicu je bilo vroče, dasiravno so spomladnji večeri še zelo hladni. Brisal se je in stokal obenem, da se Bog usmili.

„Kdo te je gonil, da si se tako zasopel?“ ga je vprašal župan v strahu, če se ni mogoče pripetila zopet kaka nesreča v Marbergu.

„Bog mi pomagaj, težko službo imam,“ je vzdihnil Šorfšic. „Zvonil sem v mraku češčeno Marijo. Zadovoljen, da je ta težki dan pri koncu in da lahko ležem k počitku, sem se obesil ob

zvon. Ko zapiram cerkev, je stal gospod župnik pred vrati s klobukom v roki in me vprašal, čemu neki visi ta vrv ob zvoniku. Šmentana reč, da smo pozabili popoldne odstraniti vrv, na kateri smo vlečili bika na stolp! „Gospod župnik,“ se zlažem naglo, „občinski gospodje so si ogledovali stolp, da se prepričajo, ali je res popravka potreben ali ne.“ „Torej vendar,“ se je nasmehljaj gospod župnik in rekel, da se mora menda vrv zopet odstraniti. „Pa dobro,“ pravim, „saj jo lahko takoj snamem.“ Žal mi je bilo, da sem rekel te besede, ker sem moral zopet odpreti vrata ter se prijemati v temi po nevarnih stopnicah celo gor pod zvonikovo streho. Truden sem bil in jezno sem vrgel vrv s škripca ter potegnil drog v stolp. Najrajši bi bil sunil vse vkup na zunanjo stran, toda bal sem se, da mogoče ne stoji gospod župnik še vedno pred stolpom. Spravljal sem se previdno po stopnicah zopet navzdol, kar obstanem samega strahu. Kaj je bilo? Niti dihniti si nisem upal. V našem zvoniku resnično straši! Skovikalo je in čivkalo, hreščalo in plahutalo, trkalo in šumotalo in zopet skovikalo — celo blizu mene, v odprti lini. Bog mi pomagaj, če gre hudič po me! Le urno dol v cerkev, predno me prične in zadavi! Srce mi je tolklo, noge pa mi niso skakale nikdar tako urno po stopnicah ko nocoj. Ves sem potolčen, saj sem se bolj prikotal navzdol ko prišel. Zdaj sem že dober, sem si oddahnil v cerkvi, moja sreča, da me ni hudič zalotil in zavalhal tam gori! Ko hočem zakleniti cerkev, slišim zunaj nad seboj zopet tiste čudne glasove, celo blizu. Sam hudič je, gospoda župnika pa ni več tukaj! Pustim ključ v vratih in se zaletim na cesto in zdaj sem tukaj. Ne grem več zvoniti in ne bom več opravljal cerkovniške službe. Bogme ne!“

Krčmarica se je križala, možje pa gledeli, zlasti Purcl, ki bo moral še nocoj mimo cerkve domov.

Preplašeni Šorfšic je nagnil Šterčevo merico, da si olajša dušo, katero bi mu bil tako lahko odnesel nocoj hudič na dno pekla.

Kaj bo, če se naseli poleg drugih nevolj nazadnje še hudič v Marbergu? . . . Vse je molčalo . . .

Šorfšic je zatrepetal znova. Prav natanko je slišal, da so se odpirala in zatresnila zunanja vrata v vežo. Saj vendar ne pride celo sem za njim v krčmo! . . .

Že trka!

Rahlo je nekdo potrkal na duri. Šorfšic je čepel že pod mizo in Guzl se je potisnil v kot. Nihče ni imel tiste sape v pljučih, da bi zaklical „herein!“

Duri so se pa kljub temu odpirale. Pokazal se je črn klobuk in črna dolga suknja . . . Šorfšic pod mizo ni dihal več, ampak se je tresel in klopotal s čeljustmi za Edelmanovimi koleni.

„Bog z vami! Zakaj ste nocoj tak tiho možje?“

„O, hvala Bogu, vi ste gospod župnik!?“ se je ogiasil prvi svetovalec Purcl.

„Oh, gospod župnik!“ so si oddihovali po vrsti možje.

„Kaj se je zgodilo? Ali ni Šorfšica tukaj?“

„Šorfšic ven!“ je sunil Edelman policajja pod mizo.

Polagoma se je prikazala klopotajoča policajeva glava, da se prepriča, ali res ni hudič, temveč le gospod župnik.

„Kaj pa uganjaš za Boga milega, da se skrivaš pod mizo? Čemu si neki tako bežal iz cerkve, da si pustil vse odprto? Ob zidu sem stal, Šorfšic pa je kar frknil mimo mene. Bal sem se, če se mu ni kaj zgodilo v zvoniku, zato sem zaklenil cerkev sam in prišel sem, da zvem, kaj je.“

Hudič, gospod župnik! Pravi živi hudič!“

„Kakšen hudič?“

„Če ste stali ob zidu, saj ste slišali sami, kako je razsajal in blejal v zvonik. Jaz že ne grem nikdar več blizu njega! Oh joj!“

„Kaj sem slišal! Sove so blejale v svojem duplu v zvoniku, nič drugega. Saj kričijo tam vsako noč, Bog vam grehe odpusti, da zanemarjate tako svojo cerkev. Sramota za Marberg, da gnezdiijo sove v naši cerkvi!“

„Da, da! Sove so!“ je pritrjeval Purcl. „Res je, slišim jih vsako noč. Gospod župnik trdi celo upravičeno, da je sramota za Marberg, če to trpimo. Možje, jaz bi svetoval, da odstranimo kar najprej to grdo zalego iz naše hiše božje. Kar zdaj precej bi lahko stopili tja in pometali sove iz dupla. Gospodu župniku bo gotovo tako prav!“

„Tako je, kar pojdimo nad sove!“ je velel župan Guzl.

Možje so izpili svoje merice in se odpravljali. Zadnji je šel za župnikom Šorfšic iz sobe, ki bi bil najrajši ostal tukaj na toplem pri krčmarici. Šorfšic še vedno ni mogel verjeti, da bi ga bile premotile nocoj sove, ki jih je prej že tolikokrat poslušal. Morda pa so vendar bile sove! A celo lahko je bil tudi hudič med sovami, da, hudič!

Na poti proti cerkvi je sunil Šterc svetovalca Purcla prav pošteno v rebra, češ, da je strahopetna šleva, ki zabavlja zoper župnika samo takrat, kadar ga župnik ne sliši. „Ali nam je bilo tega potrebno, da lazimo zdaj po noči okoli cerkvenih sov, ko bi lahko sedeli v krčmi, če bi ne bilo tebi padlo srce v hlače pred župnikom. Bi bil vsaj molčal, namesto da si bleknil: „Da, da, gospod župnik, kar precej gremo in pomečemo sove iz dupel.“

„Ne bodi neumen, saj veš, hudič me je bil celo zmešal.“

Pred stolpom so obstali možje in župnik se je poslovil, želeč jim srečo in lahko noč. Mesečni krajnik je svetil zelo slabo, a vendar so videli možje razločno veliko razpoko nad glavnimi vrati, v kateri so gnezdile sove in druge ponočne pošasti. Kako priti do njih?

„Marš po lestve!“ se je oglasil zapovedujoči župan in za nekaj minut so že privlekli največjo marberško lestvo, dolgo skoro tri sežnje. A bila je še kljub temu prekratka. „Kaj pa, če bi dve lestvi vkup zvezali,“ se je oglasil Edelman, ki je pokazal s to mislijo svoj veliki inženirski talent.

„To bi tudi veljalo,“ je menil Purcl.

„Pa ne bo držalo!“ je odsekal Šterc. „Lahko bi se kaj strlo in kaj nam pomaga, če bi moral kdo izmed nas zavoljo sov življenje končati!“

„To je tudi res“ je pomirjeval župan Guzl. „Kaj pa torej naj storimo?“

„Napravimo živo lestvo! Najmočnejši stopi na zadnji klin na lestvi, tistemu stopi drugi mož na rame, drugemu porinemo na rame tretjega in tretji ali četrti bo že dosegel razpoko, da jo preišče in razmeče sovji brlog.“

„Sakrabortski Šterc, ta pa je vendar sila pameten,“ se je oglasil nekdo za njim.

Težko je bilo izbrati najmočnejšega, ker so bili vsi močni, še težje pa najhrabřejšega, ker bi nobeden ne segel rad v razpoko in prijemal čudne živali, ki morda grizejo in pikajo. Kdo ve, kaj je vse v luknji, morda tudi hudič, saj je prav lahko, da se Šorfšic ni zmotil.

„Vrč vina tistemu!“ je obljubil oče Guzl. „Na občinske troške!“

„Pa pojdem jaz,“ se je odločil Šterc, kar je bilo dobro tudi zaradi tega, ker je bilo suhega Šterca gotovo lažje nositi nego mastnega župana ali koščatega Edelmana.

Z velikim trdom je plezal Šterc preko Edelmana in policaja ob zvoniku in se je srečno prijel ob razpoko. Pogumno je segel v duplo in metal soviče na tla z gnezdom vred.

„Oho! Ga že imam!“ je zaklical zmagoslavno Šterc, ko je prijel zadnjega mladiča, in sicer tako glasno, da ga je slišal tudi Edelman, ki se nato ni mogel vzdržati, da se ne bi premaknil in pogledal kvišku.

„Kje ga imaš, pokaži!“ A ni še izgovoril, ko se je prekotnil preko njega policaj in za njim Šterc na lestvo in po klinih na tla, za njima pa Edelman sam. Sveta sreča je bila, da se nobeden ni ubil. Imeli so zahvaliti dolge lestvine kline, po katerih so se prikotali na kup na tla. Največ je dobil seveda nesrečni policaj, ki je kar ječal držaje se za glavo in želodec.

„Hvala Bogu, dokončali smo!“ je vzdihnil Edelman brišoč si krvavo lice, Šterc pa se je polagoma pobiral in žalostno menil:

„Zdaj pa na vino!“

Dodatek k pripovedki o sovah.

Pohorski muzikant je pripovedoval, da se je pobiranje sov drugače dovršilo. Ko je odskočil radovedni Edelman, je padel samo policaj, Šterc pa je neki obvisel na zvoniku, držeč se krčevito z rokama v razpoki. Nato se je prekopicnila še lestva z Edelmanom. Šterc je klical na pomoč vse svetnike, Marberžani pa mu niso mogli pomagati. V tem je svetoval Purcl, naj prinesejo kako reč, da pade Šterc na njo, ker se drugače ubije, če pade na zemljo. In moške so se razleteli ter privlekli — brano, katero so položili tako na zemljo, da bi padel Šterc na železne zobe. In Purcl je zaklical: „Hej Šterc, zdaj se le pusti! Ne boš padel na zemljo ne, ampak obtičal boš na zobeh!“

Šterc ni hotel ubogati Purclja. Bil bi visel ob duplu morda celo noč, da ga ni rešil gospod župnik, ki je slišal nemir in prišel gledat. Šorfšic je moral zopet hiteti v zvonik in vreči od zgoraj Štercu ono vrv, s katero so bili vlačili popoldne bika na streho. Po vrvi se je spustil Šterc srečno na tla.

Tretja pripovedka pa pripoveduje, da so metalí Marberžani sekirke na Šterca, da mu odsekajo prste, ker se ni hotel spustiti in skočiti na brano. A ta gotovo ne bo resnična, ampak jo je iztuhtal menda pohorski muzikant sam.

Po koncertu.

A: „Ali si bil sinoči pri koncertu?“

B: „Da!“

A: „No ali ni naša godba škandalozno igrala?“

B: „Nisem čul. Bil sem v — ženski družbi!“

Za vsak slučaj.

„Ti, Zafoškar mi je sinoči rekel, da sem rinoceros!“

„Ali pa veš, kaj se to pravi?“

„Ne vem sicer, toda za vsak slučaj sem mu priložil eno okoli ušes!“

Sreča je opoteča.

„Včeraj sem imel pri tatvini izredno srečo; danes jo je pa imela policija, ko me je vjela.“

Slika bodočnosti.

„Vaša pobegla žena je torej zopet pri vas!“

„Da! . . . Pred dvema letoma mi je z avtomobilom pobegnila; letos pa se je s zrakoplovom vrnila.“

Verjetno.

Žena (vrnivša se z letovišča): „Ljubi mož, ali je res, da so te sinoči nezavestnega našli v grapi!“

Mož: „Ljuba ženska, o tem jaz ničesa ne vem!“

Narobe svet.

Mož: (v medenem tednu): „To je pa res narobe svet: opoldne dobim za kosilo mrzlo pečenko, zvečer pa pogreto!“

Nepotrebno.

Šef (knjigovodji): „Kaj, štirinajst dni hočete dopusta, da greste v letovišče? Saj imate vendar celo poletje poleg pisalne mize — okno odprto!“

Ognjegasec.

— „Ali je bil velik požar pri Zaplotniku?“
— „Mislim da! Tri hektolitre piva smo popili med gašenjem!“

Že ve, kje ga čevelj žuli.

Baron (slugi): „Žane, ali ti smem nekaj zaupati?“

Sluga: „O prosim, koliko pa potrebujete?“

Otroško.

Pepček (je gledal z očetom vojake, ko so se vežbali): „Kaj ne, ata, vojaki se zato uče stati na eni nogi, da ne pridejo v zadrego ako jim v vojski eno nogo odstrelé!“